

[Arnth Jensen.]

højtærede minister opmærksom på, at jeg mente, at der i disse love var tillagt ministeren visse beføjelser, som måske ikke var brugt. Nu har den højtærede minister gennemgået disse paragraffer og også slået fast, at skolekommissionens beføjelser er så vidtgående, at dens afgørelser ikke engang er appellable. Det oplyste jeg også i går den højtærede minister om, men jeg oplyste samtidig om, at i det næste punktum af paragraffen stod der, at der var en lokal myndighed, som var over skolekommissionen, nemlig kommunalbestyrelsen; kommunalbestyrelsen kan ikke ændre den afgørelse, skolekommissionen nu engang har truffet, men to måneder efter kan kommunalbestyrelsen forlange, at skolekommissionen skal ændre den fremgangsmåde, den hidtil har fulgt. Endvidere gjorde jeg opmærksom på, at skoledirektionen også havde en vis bemyndigelse i kraft af denne paragraf, idet den nemlig var overmyndighed overfor kommunalbestyrelsen og skolekommissionen.

Nu spørger jeg ministeren: Har ministeren spurgt kommunalbestyrelsen i Stige, om den har ændret den fremgangsmåde, som skolekommissionen har anvendt? (*Undervisningsministeren* [Hartvig Frisch]: Det er de samme mennesker!). Nej, ministeren må meget undskylde. Der står udtrykkeligt i paragraffens andet punktum, at kommunalbestyrelsen kan forlange, at skolekommissionen skal ændre den fremgangsmåde, man hidtil har fulgt, og jeg spørger ministeren, om ministeren har brugt den myndighed, denne paragraf giver. Men forøvrigt indtrømmede jeg overfor den højtærede minister, at der måske var et hul i loven, og det ville vi fra vor side i hvert fald være med til at udfylde.

Jeg fremdrog en anden sag, ikke fordi den skal danne baggrund for Stige-sagen, men man fremholder stadig Stige-sagen som noget enestående i sin art, som det eneste tilfælde. Dette er ikke rigtigt, der var et tilfælde i 1914, fuldstændig analogt med Stige-sagen. En lærer havde først vægret sig ved at efterkomme en anmodning fra sognerådet om at lade sig indlægge på sanatorium på kommunens bekostning; det blev konstateret, at han havde tuberkulose; han blev senere af medicinalautoriteterne erklæret fuldstændig fri, men alligevel fratradte han. Dengang brugte man i hvert fald den gamle § 8, tror jeg det var. Jeg fremdrog dette, men jeg ville ikke dermed sige, at Stige-sagen skulle behandles på samme måde, den opfattelse vil jeg gerne værgе mig imod. Jeg tager ikke standpunkt hverken for eller imod; den højtærede minister og befolkningen i Stige

må selv om at klare dette spørgsmål. En anden sag er, hvis vi bliver spurgt om det i udvalget, så må vi prøve på, om vi kan komme andre veje frem, men jeg vil straks sige til ministeren, at han får ikke mig med til at lægge bemyndigelsen fra det hjemlige styre over til embedsmændene — det siger jeg klart og tydeligt.

Endelig kom ministeren i forbindelse med § 25 med en interessant oplysning angående skolepsykologerne. Det glæder mig, at ministeren foreslår, at der skal være fuld statsrefusion, hvis de anvendes. Men finansministeren går altså imod det. Nu hørte jeg, at det ærede medlem hr. Hauberg egentlig også var med på den tanke, og hvis vi bare har ministeren og den ærede ordfører hr. Hauberg med, tror jeg nok, finansministeren kommer til at bøje sig.

Løvrigt har det spørgsmål, der særlig har optaget forhandlingerne, været, hvorvidt der i det hjemlige styre skal være valgfrihed med hensyn til oprettelse af skolenævn, eller de skal være obligatoriske, og især har man fra den side, som ønsker obligatoriske skolenævn, sat ind imod, at afgørelsen af dette spørgsmål lægges i kommunalbestyrelsens hånd. Den, der satte stærkest ind herimod, var det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, og jeg synes, det ærede medlems tale var det stærkeste udtryk for mistillid til vore kommunalbestyrelses retfærdighed og demokratiske indstilling. Man måtte næsten tro, at enten har det ærede medlem slet ikke taget hensyn til de praktiske erfaringer, han selv har som gammel kommunalmand — det er der ingen tvivl om —, eller også måtte man få det indtryk, at det ærede medlem allerede dengang har villet praktisere den formel, der hedder: Vi alene vide. Det ærede medlem skulle alligevel hellere erindre det gamle ord om, at det er menneskeligt stort at have en fast vilje, men det er guddommeligt stort ikke altid at ville have sin egen vilje. Mit praktiske kendskab til vore kommunalbestyrelser går i hvert fald ikke i den retning, at man ikke er lydhør for sognets ønsker, tværtimod er det modsatte tilfældet. Når derfor det ærede medlem siger, at gennemførelsen af det foreliggende forslag vil fragte skolekredsen ret til at få oprettet skolenævn, også uden hensyn til, at mere end halvdelen af kommunens skoler ønsker det, kan det være en meget rigtig betragtning teoretisk set, men det er en betragtning — det føler jeg mig overbevist om —, som ikke har nogen bund i virkeligheden.

Det samme tror jeg også gælder det ærede medlems udtalelser om, at valgene til skole-